

ifølge Leveringskontrakt blive garanterede en Minimumskurs $\frac{1}{4}$ Aar i Forvejen, og det var der mange, der gik ind paa. Jeg skal i øvrigt ikke anbefale den Maade at arrangere sig paa, men det forekommer mig, at naar man ifølge en Leveringskontrakt ikke bestemte sig til, at der skulde betales en bestemt Minimumspris, men derimod at Kontraktprisen kunde være i Forhold til Københavns Børskurs paa Leveringsdagen, kunde der ikke være nogen Fare deri. Saa tror jeg heller ikke, det kan siges, at det i saa Fald ikke kommer Laantageren til gode. Det kunde gøres, og det sikkert uden Fare. Det første er ogsaa prøvet en Gang før, og det gik meget godt, men der ligger dog noget af et Lotteri bagved. Man kan ikke et kvart eller et halv Aar i Forvejen være sikker paa, hvorledes Kursen bliver. En saadan bestemt Minimumskurs er der altsaa altid nogen Risiko ved.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med som før at anbefale Udvalgets og Ministerens Ændringsforslag og raade Tinget til at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag.

Birk: Den højtærede Finansminister mener, at det er ufunderet at have Frygt for, at Statsgarantien senere kunde komme til at virke skadeligt, naar vi skulde optage et Statslaan. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at hvis vi skulde optage et Pariserlaan, vil dette, særlig da det skal optages ogsaa ved Crédit Lyonnais, møde en hel Række andre danske Laan. Jeg paastaar, at naar f. Eks. Finansminister Hage kom med sine smaa Pariserlaan, er der en vis Sandsynlighed for, at han vilde have faaet en lavere Kurs, naar der lige i Forvejen havde været en Emission af danske Papirer.

Den højtærede Minister mener, at 4 pCt. i Omkostninger er for meget at regne med, han siger flot 3 pCt. Jeg ved ikke, hvem der er hans Kilder, men i det Stykke maa den ærede Minister tilgive mig, naar jeg tror paa Nationalbanken.

Den ærede Minister benægter, at de i Tyskland købte Obligationer komme tilbage, og mener, at de ikke ligge hos Vekslerere men hos private, hos jævne Borgerfolk. Jeg kan kun sige, at hvis den ærede Minister vil forhøre sig endnu en Gang paa rette Steder, vil han opdage, at de i Tyskland købte Obligationer ere ualmindelig livlige til at komme tilbage. Det vilde de ikke være, hvis de laa hos private, og dette beviser altsaa netop, at de ligge hos

Veksellererne som en Art rentebærende Kassebeholdning.

Den højtærede Minister sammen med det meget ærede Medlem for Bornholm (Blem) erklærede, at de ikke kunde modtage Ændringen om, at Vurdering efter Ejendomsskyld skal lægges til Grund for Laanene. Denne Ændring, mener de Herrens, er et Indgreb i Kreditforeningernes Selvstyre. Jeg kan ikke indse dette. I det Øjeblik Kreditforeningerne ønske, at Staten skal gøre dem en Tjeneste, maa Staten ogsaa kunne stille en Betingelse herfor, nemlig den, at den Vurdering, som sker, ikke er urimelig, men er naturlig, sund og sand. Jeg maa henvise til, at i Tyskland, hvor man har det selv samme Princip om Selvstyre i endnu højere Grad, end her bliver Tilfældet, er det saaledes, at Centralbanken har Indfyldelse paa de Vurderingsregler, som de enkelte Kreditforeninger skulde efterfølge. Det ærede Medlem for Bornholm nævnte — og det er egentlig det eneste Argument, jeg tillægger nogen Vægt —, at paa Landet har det sin Vanskelighed at lægge Ejendomsskylden til Grund, idet Besætningerne i alt Fald for de smaa Ejendommers Vedkommende ere en stor Del af Ejendommens samlede Værdi. Det kan være rigtigt for smaa Ejendommers Vedkommende, men det kan man komme ud over ved at give dem Lov til at faa Tillæg i Forhold til Besætningen. Dertil kommer en hel anden Ting. Saa vidt jeg ved, er det ærede Medlem for Bornholm med i Bevægelsen for Oprettelsen af Anden-Prioritetsforeninger for Landejendomme i Danmark, og i det Øjeblik disse sekundære Prioritetsforeninger skulde have Chance for at gøre Gavn, maa Første-Prioriteterne være nogenlunde lave. Hvis Første-Prioriteterne ikke gaa over Halvdelen af Vurderingssummen, er der Mulighed for, at en Hypotekforening uden Risiko kan laane op til 75 pCt., hvis Vurderingen er fornuftig, men hvis Første-Prioriteterne gaa meget højt op, vil Anden-Prioriteten have en meget daarlig Margin. For saa vidt det ærede Medlem ønsker at arbejde for Anden-Prioritetsforeninger, synes jeg, det ærede Medlem ikke kan have noget imod, at vi faa en Lov, som bevirker, at Første-Prioriteterne ikke blive saa høje, som de nu ofte ere blevne. I øvrigt vil det være meget let, hvis man gaar den Vej, jeg har anvist, at gøre en Undtagelse, at give mindre Landejendomme Lov til at laane ikke indtil $\frac{6}{10}$ men indtil $\frac{7}{10}$ af Værdien efter Ejendomsskyld.

Ved Bemærkningerne om Kontrol-